

(GÜNCEL)

katil devlet hesap verecek

Gazi katliamının 14. yılında gazi şehitleri yaklaşık 3000 kişinin katılımıyla anıldı. Sabah saatlerinde eski karakol civarında üç ayrı noktada toplanmaya başlayan kitle, saat 1100 gibi, kendisini gazi 12 mart platformu olarak adlandıran bileşenlerin yürüyüş kolu ardından halk cephesi ve sonrasında, SDP, TÖP ve DİP girişimince oluşturulan kortej mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. 14 yılın öfkesiyle yürüyen kitle, haykırdığı sloganlarla katliamı lanetlerken şehitlerini unutmayacağını ve unutturmayacağını bir kez daha gösterdi.

Her yıl iki ayrı etkinlik olarak yapılmasına alıştığımız gazi anmasının bu yıl üç ayrı bileşen olarak yapılması ise en büyük olumsuzluktu. Kimi yapıların olumsuz tavırları nedeniyle bizde ayrı kortej oluşturmak durumunda kaldık. ağırlıklı olarak gençlerin oluşturduğu SDP kitesi, yaklaşık 150 kişilik katılımı ve dinamik duruşuyla oldukça dikkat çekiciydi. yürüyüş boyunca, Gazinin katili Ergenekon devleti, katil devlet hesap verecek, mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa kadar savaş sloganlarıyla ve CHP seçim bürosu önünde faşist Baykal sloganı oldukça ilgi çekiciydi.

SDP, TÖP ve DİP tarafından oluşturulan kortej mezarlık dönüşü dağılmadan saldırının başlatıldığı kahvehane önüne gelerek burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Sonrasında DTP seçim bürosuna kadar sloganlarla yürüyüşünü sürdüren SDP liler büro önünü DTP li gençlerle buluşarak şölen yerine çevirdiler. Onursal genel başkanımız, DTP İstanbul büyük şehir belediye başkan adayı Akın BİRDALIN da burada bir konuşmayla genç

yoldaşlarımızı selamladığı eylem alkış ve sloganlarla sonlandırıldı.

Anma törenin de yapılan basın açıklamasıdır:

Alevi yurttaşların yoğun olarak bulunduğu kahvehanelerin taranmasıyla başlatılan, taranan kahvede bir Alevi dedesinin ölümü ve faillerin kaçarken gasp ettikleri taksinin şoförünün öldürülmesi üzerine başlayan Gazi mahallesi katliamının üzerinden 14 yıl geçti.

1995 yılının 11 Mart gecesi gerçekleşen bu provokatif saldırıya tepkisini dile getiren Gazi halkının sokak eylemlerine yapılan hunharca devlet saldırısında da 15 kişi olmak üzere Gazi mahallesinde 17, aynı gerekçe ile yapılan diğer eylemliliklerde de Ümraniye de 5 kişi olmak üzere 22 insanımızın bundan 14 yıl önce devlet tarafından katledildi.

Geçen 14 yıllık süre içerisinde tetiği çekenlerin ve saldırıları örgütleyenlerin belli olmasına rağmen birkaç polisin göstermelik cezalara çarptırılmasıyla yaşananların sümen altı edilmesi istendi. Aynı amaçla, devlet Gazi mahallesi katliamı davasını ilden ile sürmekten de geri kalmayarak adeta davacı durumunda olan aileleri ve davanın takipçisi kurumları cezalandırdı. Ancak gelinen noktada devletin bu hamlesi boşa çıkmıştır. Bugün burada binlerce insan hem yitirdiklerimizi anmak hem de katliamın sorumlularının yargılanmasını hep bir ağızdan haykırmak için bir araya geldik.

Devletin ve onun gizli savaş örgütlerinin yani

Ergenekonun, Jitemin, Kontrgerillanın eylemlerinin ve kirli işlerinin bu denli ortaya döküldüğü bir dönemde Gazi katliamını unutturmanın ve faillerinden hesap sormanın önemi daha da artmıştır.

Bizler, biliyorduk ve hep söyledik; Gazi katliamını yapanlar, 16 Mart'ta Beyazıt'ta üniversite öğrencilerini katleden, Maraş'ta Çorum'da çocuk yüzlerce insanımızı insanlık dışı yöntemlerle öldürenlerdir. Sivas ta, Şemdinli de ortaya çıkanlar, binlerce faili meçhul cinayet, Susurluk' ta ortalığa saçılan devletin kirli ilişkileri, Ergenekon soruşturmasında ortaya çıkan gerçekler ve asit kuyularından ortaya çıkacaklar bizlerin yanılmadığını ortaya koymaya yetmektedir. Biliyorduk ve söyledik, söylemeye de devam edeceğiz; katil, kontrgerilla devletin, Ergenekon devletin ta kendisidir.

Katillerden, Ergenekon devletinden hesap sormak için buradayız. Halkların özgürlük talebine tahammül edemeyen, darbe girişimleriyle ve gerçekleşen darbelerle demokrasi mücadelesinin önünü keseceğini zannedenler insanların inançlarını özgürce yaşamasına mani olanlar buraya 14 yıl sonra Gazi mahallesine tekrar bakın; bakın ve tüm çabalarının boşa gideceğini bir kez daha anlayın.

**KAHROLSUN
MGK-MİT-JİTEM-KONTRGERİLLA
YAŞASIN HALKLARIMIZIN
ÖZGÜRLÜK ve DEMOKRASİ MÜCADELESİ**

[GÜNCEL]

basında grev var!

GÜLEREN EREN

1 4 Mart Cumartesi günü, Çalık Holding'e bağlı Turkuvaz Medya Grubu'ndaki grevin birinci ayıydı. 12 Eylül'den sonra ilk kez greve giden yürekli basın emekçilerinin eylemi, gazetecilik mesleğini ayaklar altına almış günümüz "ana akım" medyasına bir tokat atmış durumda. Çok satılan gazetelerin bize pek bir şey söylememesine alışmış durumdayız. Devletin, sermayenin ya da hükümetin emrindeki belli başlı yayın organları bizi ilgilendirenlerle değil, patronlarının istedikleriyle dolduruyorlar sayfalarını. Bu duruma gelmesinde basın emekçilerinin üstündeki baskının çok büyük etkisi var. Sendikasızlık ve dolayısıyla her an kapının önüne koyulma riski bu sektörde çalışan insanları sindirmiş durumda. İlk ciddi patlama ise Turkuvaz Medya'da yaşandı.

Daha önce Ciner Grubu içinde yer alan Sabah, ATV ve bu gruba bağlı dergiler, 1 Nisan 2007'de TMSF'ye devredilmiş; ardından tüm bu şirketler Çalık Holding'e ait Turkuvaz Medya Grubu'nun çatısı altına girmişti. Çalışanlar TMSF döneminde örgütlenerek 400'den fazla kişinin sendikası sağladılar. 2007'nin Aralık ayında Çalık Holding ihaleyi kazandı. Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın yürüttüğü toplu iş sözleşmesi görüşmeleri de, Turkuvaz Medya Grubu'na geçişten sonra, 26 Haziran 2008 tarihinde başladı. Turkuvaz Medya, sendikaya karşı yetki itirazında bulunsa da mahkeme taleplerini reddetti. Sonuçta 59 maddeden sadece 22'si üzerinde anlaşma sağlanabildi. Ücret, sosyal yardım, kıdem ve ihbar tazminatı gibi parasal haklar ile gazetecilerin mesleki haklarını koruyan 37 madde ile ilgili olarak işveren temsilcileri görüşmeleri sürdürmeyince grev ilanından önceki altı ay boyunca anlaşmazlık giderilemedi. Bunun doğal sonucu olarak, TGS, 17 Aralık'ta grev kararını işyerlerine astı.

13 Şubat 2009 günü 10 Turkuvaz çalışanı greve çıktı. Sayıları az, ancak bu onları ümitsiz kılmıyor; aksine onlarla konuştuğumuzda ne kadar kararlı olduklarını görüyoruz. Emine Arslan'ın DE-SA ile mücadelesi onlar için güzel bir örnek olmuş. Greve kadar olan süreçteki deneyimlerine dair de anlatacakları çok şey var. Çünkü belli ki, o süreçte yaşananlar bu kararlılıklarını perçinlemiş. Baskılar sendikadan yetki almasından itibaren su yüzüne çıkmış. Toplantılar, birebir pazarlıklar yapılarak; kimi zaman tehditlerle örgütlü çalışanlar sendikadan istifaya zorlanmış. Aslında bunların yokluğunda da gazetecilerin içinde bulunduğu durum içler acısı. Grevdeki gazetecilerden Arzu Gündüz durumu şöyle anlatıyor:

"Basın sektöründe çalışanların çoğu, üniversite yıllarından itibaren bu çevrenin içindeler ve bunun dışına çıkınca yaşam şanslarının olmadığını düşünüyorlar. Bunun sebeplerinden biri bu iş yaptıkları için ayrıcalıklı olduklarını düşünmeleri. Örneğin gün içinde "önemli" insanlarla görüşebiliyor, ayrıcalıklı mekanlarda bulunabiliyorlar. Bu onlara kendilerini de önemli hissettiriyor. Oysa sonuçta aldıkları maaş belli, aynı gün eve gidip bir tas çorbayla karınlarını doyurmak zorunda kaldıkları oluyor. Ait oldukları sınıf hakkında böyle bir yanlışları var. Sendikalı olmak da onlar için o yüzden farklı bir kavram; sonuçta kendilerini işçi olarak kabul edemiyorlar. Diğer sebepten basın sektörünün çalışanlara karşı takındığı ortak tavrı. Bir şirkette yönetime aykırı bir şey yapınca, diğerinde de işe giremeyeceğini biliyor gazeteciler. Örneğin Çalık ve Doğan Grupları arasında bir "Centilmenlik Anlaşması" var. Bunun uzantısı olarak bir de "Kara Liste". Birinden atılıp, dava açarsanız ya da onlar için bir problem yaratıp atılırsanız kara listeye anında ekleniyorsunuz. Girdikleri işlerden, İnsan Kaynakları Departmanı'nın durumu fark etmesiyle hemen çıkarılan insanlar oldu. İnsanlar korkuyor, çünkü sendikalı olurlarsa, greve giderlerse işten atılmakla kalmayıp, aynı sektörde başka bir iş bulamayacaklarından eminler. Başka bir iş yapabile-

ceklerini de düşünmüyorlar. Ancak üzücü olan bunun çözümünün sendika ve toplu sözleşme olduğunu anlayamamaları. Patronlar daha örgütlü ama çalışanlar örgütlenmekten çekiniyor. Kimisi sendikayı eleştiriyor; ama elimizdeki şu anda bu. Sonuçta insanlar sendikadan istifa etmiş durumda. Yöneticiler insanları karşlarına alıp, istifaya zorlamışlar. Aksi takdirde bir bahane bulup işten çıkaracaklarını söylemişler. Sendikadan çıkma karşılığında onlara işlerinin başlanacağı söylenmiş, adeta bir lütuf gibi. Birçok gazeteci bunun karşısında durmayı başaramamış; sayıları azalmış. Sendikalı olanların içinden de 10 kişi alınan grev kararını uygulamaya cesaretini göstermiş durumda.

"Bu işyerinde grev vardır" pankartının önünde grev gözcüsü gömlekleriyle bekleyenler arasında içerdekilerden daha iyi durumda olduklarını söylüyorlar. Hem inandıkları şeyin arkasında durabildikleri için, hem de içeriğinin onlara bir hapis hane gibi gelmesinden. Çalışmaya devam eden birçok kişinin onların yüzüne bakamadıklarından dem vuruyorlar. Özellikle sendikalaşma sürecinde aktif olan ya da solcu geçinen, sol adına konuşan iş arkadaşlarının greve gidenlerin içinde yer almaması onlar için hayal kırıklığı olmuş. Bu 10 gazeteci ise herhangi bir sol geleneğin içinden çıkmayan insanlar. Vicdanları ve bilinçleri var; sistemin içindeki rahat koltuklarda oturup "solculuk oynayanların" ise bu insanlardan öğreneceği çok şey olmalı. Sendikadan istifa edenlerin ya da hala sendikalı olup greve çıkmayanların vicdanının onlar kadar rahat olmadığını farkındalar. Grevin ilk günü içerdekilere greve katılmayacaklarına dair kağıt imzalatırıldığından gülüşerek bahsediyorlar.

Sendika, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'ndan yetki belgelerini, Merkez ATV Televizyon Prodüksiyon A.Ş.'ye bağlı üç, Merkez Gazete Basım Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye bağlı sekiz şirket için ayrı almış durumdaydı. Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri için çağrı yapıldığında konuyu önce bakanlığa, daha sonra yargıya taşıyarak engel çıkarmaya çalışan Turkuvaz Medya bu çabalarında doğal olarak başarısız oldu. Çünkü "bir işyerinin devredilmesi durumunda, devreden işveren zamanında alınmış olan yetkinin, devralan işvereni de bağlayacağı, yeni işverenin yerine kaim olmak üzere çağrı yapan sendika ile muhatap olması gerektiği" ifadelerinin yer aldığı Yargıtay kararları Turkuvaz Medya'nın bu manevralarını geçersiz kılıyordu. Tüm bu şirketlerin Turkuvaz A.Ş. bünyesinde toplandığını beyan etmiş olmalarına rağmen; zaman kazanmak ve insanları yıldırmak için aynı gerekçeleri ortaya atmaya devam ettiler. Grevin sadece ATV çalışanlarını kapsadığı; ancak greve katılan 10 kişinin gazetelerde çalışanlar olduğunu öne sürerek dava açtılar; ayrıca grevin de ihtiyati tedbirin durdurulması istendi ve bu talepleri reddedildi. ATV üzerinde durmalarının sebebi ise sendikalı oranının ATV'de yeterli olmaması ve orada greve çıkan kimsenin bulunmaması. Oysa sendikadan grev kararı Turkuvaz Radyo Televizyon Haberleşme ve Yayıncılık A.Ş.'nin, tüm iş yerinde çalışanları kapsamakta.

Grevdeki basın emekçilerini patronların bu tavrı yıldırmamış. Süren davanın sonunda işe iade edileceklerinden eminler; çünkü yapılmaya çalışılan bir dalavereden başka bir şey olmadığını farkındalar. Yaptıkları grevin sadece kendileri için değil; bu sektörde çalışan herkes için önemli bir direniş olduğunun bilincindedir. Ondan da

ötesi; sendikalı olmanın gazetecileri patronun emir kulları olmaktan çıkaracağını; özgürce gazetecilik yapabilmenin anahtarı olduğunu düşünüyorlar. Aslında bu grevin ve toplu sözleşme taleplerinin en önemli sebebi de bu. Gazeteciler editöryal bağımsızlıklarını kaybetmiş durumdadır. Hazırladıkları haberlerin patron taleplerinin dışına çıkmasına imkan verilmeyen bir ortamda çalışmaktalar. Çeşitli direnişlerin, devlet ve polis şiddetinin, açığa çıkması istenmeyen sansasyonların ve benzeri haberlerin yayınlanmamasını sağlayan bir sansür mekanizması işliyor. Bunun karşısında duran gazetecilerin de değil o yayın organında çalışabilmesi; gazetecilik yapması mümkün kılınmıyor. Nitekim bu grev sürecinde de kendini gösteren bir durum.

Birtakım istisnalar ve bağımsız yayınlar dışında basında bu konuda pek bir ses duymuyoruz. Grevdeki gazeteciler, hem kendi gruplarında solcu geçinen yazarların desteğini görmüyor; hem de bahsettikleri "Centilmenlik Anlaşması" gereği diğer gazeteler de bu konuda etrafıca haber yapmıyor. Köşe yazarları suskun. Bunları konuşurken verdikleri en çarpıcı örnekse şu:

"Tayyip Erdoğan Van mitinginde Aydın Doğan'ı sendikaları bitirmekle suçladı. Kendi damadının yönetici olduğu Turkuvaz Medya'da bir sendikalaştırma süreci ve grev var oysa ki. Bunun karşısında Aydın Doğan bunu dile getirerek bile cevap vermiyor. Böyle bir dansıklı dövüş var ortada."

Bu süreçte önemli bir dava da açılmış; grevdeki gazetecilerden Ender Ergün, TCK 118 /1-2'ye dayanarak G.Md. Levent Tayla ve Ahmet Çalık hakkında "sendikadan ayrılmaya zorlamak" gerekçesiyle suç duyurusunda bulundu. Türkiye'de daha önce bu gerekçeyle kabul edilmiş bir suç duyurusu yoktu. Mahkeme davayı kabul etti; sonuçta bu dava kazanılırsa verilen hüküm bir emsal teşkil edecek ve sendikalı olduğu için baskı gören, işinden atılan tüm çalışanların kendini savunmasını kolaylaştıracak.

Turkuvaz Medya çalışanlarının grevi sadece çalışanların parasal haklarını ilgilendirdiği için destek görmemeli; basının gerçek anlamda özgürlüğünü, tüm emekçilerin örgütlenme hakkını savunduğu için de desteği hak ediyor. Greve başladıklarından beri onları ziyarete gelen, her Cumartesi onlarla Taksim'de yürüyen birçok insan ve örgüt var. Onlar da Plaza Eylem Platformu'ndan, Kot Taşlama İşçilerine, birçok emekçiyle dayanışma halindedir. Grev gözcüsü önlüğünü giyenlerin de onları ziyaret edenlerin de yüzleri gülüyor; kendilerini özgür hissediyorlar. Tek şikayetleri olan soğuk hava da etkisini yavaş yavaş kaybedecek; direnişleri dava sonuçlanana kadar devam edecek gibi gözüküyor.